

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Vredništvo in upravnništvo Komenskega ulice št. 12.

Sv. oče Pij X. in cerkveno petje.

Uredniku glasnika za cerkveno petje, „Rassegna Gregoriana“ je poslal sv. oče Pij X. svojeročno pisano pismo, v katerem pravi:

„Convinti anche dalla lunga esperienza, che mirabilmente influiscono alla pietà e alla devozione, e quindi al vero culto di Dio le pure armonie del Canto Ecclesiastico, quale si esige dalla santità del Tempio e dalle sacre funzioni, che ivi si compiono, approviamo e benediciamo di gran cuore quanti si impegnano alla necessaria riforma della Musica nelle Chiese“

Dal Vaticano li 27. Agosto 1903.

Pio PP. X.

Dolga izkušnja Nas je tudi uverila: čiste harmonije cerkvenega petja, kakršno hoče svetost božjega hrama in sveti obredi, ki se tu vrše, čudovito pospešujejo pobožnost srca in torej tudi pravo češčenje božje; — zato z radostnim srcem izrečemo priznanje in damo svoj blagoslov vsem, ki se prizadevajo za potrebno preosnovo cerkvenega petja

V Vatikanu, 27. avgusta 1903.

Papež Pij X.

(Ephemerides liturgicae, Romae, 1903, pg. 450.)

Te zlate besede z najvišjega mesta, katere ne potrebujejo nobenega komentarja, so nam Cecilijancem v zadoščenje za preteklost in nam bodo v bodrilo za prihodnost.

Nj. emin. kardinala Jožefa Sarto, patriarha beneškega, pastirski list do duhovščine patriarhata.

Semstoletnica, ki smo jo nedavno v baziliki sv. Marka obhajali*) in katero je Bog vsestransko blagoslovil, daje mi priliko, Vas opozarjati na stvar največje važnosti, na stvar, kateri naj bi veljala skrb ne le patriarha, marveč vsih, katerim mora biti pri srcu čast sv. vere in posvečenje duš, t. j. na cerkveno petje.

Po izročilu cerkvenih očetov, po sklepih cerkvenih zborov, po pismih papežev, po disciplinarnih določitvah kongregacije za sv. obrede in po stvari sami ob sebi pripušča sv. cerkev v svoji liturgiji le ono petje in ono glasbo, ki se popolnoma zлага ne samo s splošnim namenom liturgije (kateri je čast božja in vzpodbuja vernikov), ampak tudi posebnemu namenu petja in svete glasbe, z melodijo verne k pobožnosti napeljavati in je pripravljati, da svetim skrivnostim lastne milosti tem rajši v sé sprejmo.

Zato mora sveta glasba radi njene tesne zveze z liturgijo in liturgičnim tekstom vseskozi deležna biti onih lastnosti, katere so njemu lastne; dajo se zbrati v naslednje tri glavne točke: svetost, umetniška vrednost in splošnost.

Cerkev je vztrajno obsojala vse, kar je v sv. glasbi lahkomišelnega, nizkega, podlega in smešnega; vse kar je posvetnega in gledališkega, bodisi gledé na obliko ali na način izvršitve: *Sancta sancte* (svete reči sveto!). — Zahtevala je vsikdar v svojih glasbenih oblikah načela prave umetnosti, in prav zato si je iztekla za civilizacijo največje zasluge; blagotvornemu vplivu sv. cerkve se imamo toraj zahvaliti, da se je glasbena umetnost tekom stoletij polagoma razvila ter v svojih raznih oblikah spopolnila. — Vrhu tega pa je cerkev vedno svoje oči obračala na splošno porabo od nje predpisane glasbe po izročnem pravilu, da bodi oblika molitve in kolikor mogoče, vodilo petja prav takó jednotno, kakor vodilo vere.

Cerkev je razumela ustvariti in podati nam dve vrsti glasbe, kateri vseskozi ugajate zgoraj navedenim trem lastnostim sv. glasbe.

Na prvem mestu stoji pravo liturgično ali gregorijansko petje, ki ga je rimska cerkev po izročilu pred več kot 1200 leti od velikega svetega papeža Gregorija prejela in v soglasju s svojo liturgijo po vseh cerkvah sveta razširjala. To je edino petje, ki ga cerkev tudi radi svetosti njegovega začetka in njegovih oblik smatra za svoje lastno petje ter prav zato edino v svoje liturgične knjige polaga in predpisuje. Gledé umetnosti vzbujalo je to petje vedno največje občudovanje vseh veščakov raznih glasbenih strok in ga še zmiraj vzbuja; prav zato je pa tudi vzvišeno nad vsakim zasebnim narodnim vkusom, tako da ga je ves svet vedno sprejemal kot istinito vesoljno glasbo in ga še dandanes sprejema. Kajti dasi tudi ga ne podpira moderni

*) L. 1094. bila je sv. Marka cerkev v Benetkah popolnem prenovljena in z novega posvečena; kardinal Sarto, sedanji papež Pij X., je ta spomin l. 1894 slovesno obhajal.

ritmus ali menzura, vendar kaže nepristranskim zvedencem znak veličja, harmonijo polno plemenitosti, raznovrstnost čustev v isti ponovitvi melodije, katera se popolnem ujema z naravnimi čustvi.

Druga vrsta je klasična polifonija, zlasti polifonija rimske šole, katera je v 16. stoletju dospela do vrhunca svoje popolnosti po Pier Luigiju iz Palestrine, in v istem ter v naslednjih dveh stoletjih dalje, izvrševala skladbe tako izvrstne kakovosti v liturgičnem in glasbenem smislu, da jih navzlic napredku moderne glasbe tudi še dandanes ves svet občuduje. — Le-ta klasična polifonija, katera se je porodila iz gregorijanskega petja, hrani v svojih oblikah tako dobro izražen značaj svetosti in misticizma, da jo je cerkev ne le za hišo božjo spodobno pripoznala, marveč tudi kot edino vredno vrstnico gregorijanskemu koralu na stran postavila. Ker je njena glasbena vrednost jako visoka, zato spada prav tako, kakor gregorijanski koral, k splošni dedni lastnini vseh narodov.

Zato je kongregacija za sv. obrede z ukazom z dné 24. septembra 1884 ter vnovič dné 6. julija 1894, uvaževaje strašne nedostojnosti, ki se porajajo iz tega, da so se pri liturgičnih funkcijah vpeljale nekake glasbene oblike onečaščaajoče svetost hiše božje, tiste oblike ne le obsodila, temuč škofom naravnost zapovedala skrbeti za sveto glasbo; dà, opominjala je škofe, naj se poslužujejo cerkvenih kazni, da iztirajo iz cerkvâ vsaktero posvetno glasbo.

V to vrsto spada prav oni gledališni slog, kateri je tekom tega stoletja v Italiji zavladal. V njem se ne nahaja gotovo nič, kar bi nas opominjalo na gregorijansko petje in strožjo obliko polifonije; notranji znak mu je razuzdana veternost; njegova melodična oblika je, dasi tudi ušesu jako prijetna, vendar presladkava; njegov ritmus je umerjen po najbolj plesavih oblikah italijanske poezije; svrha mu je poltna radost, zato skuša doseči le glasben efekt, ki je navadnim ušesom tem prijetnejši, čim izbornejše nastopa v koncertnih skladbah, čim hrumnejši je v zborih. Njegov postop je najskrajnejša meja takozvanega konvencionalizma, ki se kaže v skladbi in osnovi posameznih komadov, kakor tudi v vsi partituri. Basova arija, tenor-romanca, duet, kavatina, kabaleta in končni zbor, — same modérne točke, katerih se nikdar ne manjka. Tega še celo ne omenjamo, da so se prav mnogokrat gledališne melodije (kar je zadosti napačno) postavljale nad sveti tekst; še večkrat pa so skladali nove motive v gledališkem slogu in so tako najbolj vzvišena opravila sv. vere poniževali v posvetne predstave, zamenjali so cerkev z glediščem ter najsvetejše skrivnosti tako oskrunjevali, da so zaslužili očitanje Kristusovo, izrečeno sramotilcem jeruzalemskega templja: „*Vos autem fecistis illam speluncam latronum!*“ „Vi ste naredili mojo hišo v jamo razbojnikov!“ . . .

Ne smemo pa trditi, da cerkev v svojih najnovejših predpisih edino le gregorijansko petje ali polifonijo popolnem cerkvenega značaja pripušča in novejšo skladbo vseskozi prepoveduje; nikakor ne, le-ta mati pravega napredka noče zabraniti, da se tudi naše stoletje z lastnimi deli pristne cerkvene glasbe obogati, da le novi umotvori (katerih imamo toliko) s starimi v dovršenosti religioznega sloga tekmujejo in da se bohotna in hrumeča gle-

dališka glasba za vselej iz cerkvâ iztira: ona prepoveduje vsako pevsko in instrumentalno glasbo posvetne kakovosti.

Vem sicer, da nasprotniki pravega cerkvenega petja navajajo raznovrste razloge, da bi le ostali pri svoji obžalovanja vredni upornosti; toda zadostuje že jih naštetih, da jih ovržemo.

Kot prvi razlog navajajo visoko priznanje, katero so si pridobili mojstri-skladatelji, med kojimi je bilo tudi nekaj vnetih katolikov, in duha pobožnosti, s katerim so se trudili upodabljeni svoje skladbe, tako da so kolikor mogoče dobro glasbeno izražale besede svetega teksta. Ta lastnost utegne morda mojstre izgovarjati, toda njihovih skladb opravičiti ne more. Prezirali so napačni tok, ki jih je seboj vlekel, in si domišljali v dobri vesti, da se vsaka glasbena oblika že zato sme v cerkvi uporabljati, ako more le količkaj izražati pomen besedi.

Drug ugovor je velika lahkota, s katero se baje moderna glasba izvajati more, češ da se dajo s pičlimi sredstvi doseči hrumeči učinki. Gotovo, dva ali trije koncertujoči glasovi zadostujejo, da se vstavijo soli in dueti; in potem so z malo drugimi kričečimi glasovi v med- in sklepnih zborih glasbena izvajanja (celò prav dolgi komadi) izgotovljena. Vendar pa ta način lahke izpeljave še ne zadostuje, da bi se dal nedostatek svetega značaja v liturgični glasbi opravičiti; in to toliko manj, ker se dá s popolnem enakimi sredstvi enako lahka, toda dostojna glasba izvršiti, glasba, katera nas ne mami s svojim vriščem, à ustreza duhu sv. cerkve.

Tudi dopadanje pokvarjenega vkusa se vzdiguje kot nasprotnik svete glasbe. Ne dá se namreč tajiti, da posvetne skladbe, ker so lahko razumljive in zlasti z ritmične strani umevne, tembolj dopadajo, čim manj je poslušavec prav in dobro v glasbi izvežban. Zato pravijo, da dopada ljudstvu; pa so še toliko drzni zaterjevati, da bode obiskovanje liturgičnih opravil pri ljudstvu v isti meri ginilo, v kateri se bode ta (moderna) slog po cerkvah spreminjal in zatiraval. A tega še omenjati nočemo, da uščnost sama še nikdar ni bila dober sodnik v presojevanju svetih stvari in da se ljudem v rečeh, katere niso dobre, ne sme odjenjati, marveč jih treba vzgajati in podučiti; rečem le: da se beseda „ljudstvo“ veliko preveč zlorablja, kajti resnica je, da se ljudstvo veliko resnobnejše in pobožnejše kaže, kot se navadno misli; ugaja mu sveta glasba in „ljudstvo“ nikakor ne opušča obiskovati cerkve, v katerih se izvaja sveta glasba. — O tem smo se sijajno prepričali ob 800-letnici v patriarhalni baziliki sv. Marka; ondi so se izvajale skozi štiri dni skladbe, katere so bile v najstrožjem pomenu besede „*Musica sacra*“, bodisi gregorijanski spevi ali večglasne skladbe Palestrinovega sloga; in „ljudstvo“ — se je slovesno udeleževalo, vseskozi navdušeno in pobožno. Ne le imenitni prelati, kateri so slovesnosti s svojo navzočnostjo počastili, ampak tudi mojstri in odlični častivci posvetne glasbe se niso bali, pevska izvajanja hvaliti ter po časnikih javno izraziti svoje občudovanje nad vzvišenimi harmonijami cerkvenega, svetega, umetniškega petja, „ki nas povzdiguje nad siromaštvo tega sveta in nam daje predkušati krasote petja v nebesih.“

Še drug ugovor proti liturgičnemu petju je njegova kratkost, češ, da je slovesna maša že v treh četrtinah ure končana. Resnično! Ljudstvo se

vedno utruji po dolgih cerkvenih opravilih, toda — pazite na logiko — nekateri menijo, da bi po vkusu „ljudstva“ morala slovesna maša dolgo trajati, zato je baje treba pred petjem izvajati dolge simfonične predigre, treba ga prekinjevati z vednimi medigrami in da bo glasba dopadla, vsaj dvajsetkrat ponavljati besede *Gloria, laudamus, gratias, Domine*; ne da bi omenjal tisočera ponavljanja besedi v *Credo*, kar često za pevca povzroča nevarnost izustiti najgrše napake in najhujše herezije, dasi tudi bi moral v *Credo* izpovedati svojo vero. — „Ljudstvo“ pa je tako zadovoljno, da je s končanim *Credo* zanj tudi maša končana; zato se gnete proti vratom in zapusti hišo božjo prav v tistem trenutku, ko se veličastno dejanje svete daritve še le začne. — Med prostim ljudstvom pa se je ukoreninil predsodek, da ne zadostuje peta maša, ako hočeš izpolnjevati cerkveno zapoved, in duhovščina, precej dobro prepričana, da se s tako in enako glasbo onečaščajo take maše, pomaga ljudstvo potrjevati v njegovem napačnem mnenju; saj vidite, da se skoro po vseh cerkvah med slovesno mašo bere tiha maša, — nov vzrok za ljudstvo, da ostavi hišo božjo med slovesno mašo, katera se vendar navadno nalašč opravlja za ljudstvo.

Kot poslednji dokaz, da naj se pravi sveti glasbi vojska napové, mora veljati domoljubje. Nasprotujejo liturgičnemu petju, gregorijanskemu prav tako kakor polifoniji, češ da je „*Musica tedesca*“ nemška*) glasba. S to trditvijo pa te postavijo na stališče smešnosti; kajti sv. Gregorij Veliki, kateri je imel poleg mnogih drugih tudi to zaslugo, da je sestavil antifonarij, oskrbel ga z notami ter ustanovil posebno šolo za petje, ki se prav zato imenuje gregorijansko, — sv. Gregorij ni bil Nmec, bil je Rimljan iz slavne patricijske družine, — tudi Pier Luigi da Palestrina, Viadana, Lotti, Gabrieli in sto drugih, ki so zlasti v preteklih treh stoletjih nam toliko del polifonične cerkvene glasbe zapustili, so Italijani. Pripoznajmo marveč v svojo veliko sramoto, da smo, brezbrizni za ta mojsterska dela, katera so po naših arhivih v prahu trohnela, pustili da so jih marljivi Nemci odnesli kot staro šaro, katero pa so imeli za velik zaklad, jo proučevali in posnemali. Pred malo meseci prišlo je 32 zvezkov Palestrinovih skladb iz Lipskega, kjer so se z novega natisnile nazaj v Benetke; v mnogih teh foliantih pa se bere na drugi strani: „*Venetis apud Haeredem Hieronymi Scoti MDC.***)“

Naj nikdo ne reče, da bi Palestrina vse drugačno glasbo skladal, ako bi dandanes živel. Pier Luigi da Palestrina bi nam, ako bi živel v naših časih, kot dovršeni veččak liturgičnih in umetniških pravil ne mogel podati nobene druge glasbe, kakor glasbo, katera se ujema s svetostjo kraja ter z onim večnim virom vsaktere cerkvene glasbe, s koralom. (Konec prih.)

Cerkveni govor za praznik sv. Cecilije.

(Govoril Fr. F.—č.)

(Konec.)

Pa na to misel sem prišel le mimogrede, ker sem omenjal, da cerkveni pevci sodelujejo z mašnikom pri najsvetejši daritvi in se morajo toraj pri

*) Pri nas ni nič drugače. Vr.

**) Tiskano v Benetkah pri dediču Jeronima Skota 1600.

peti sv. maši posluževati istega jezika, kakor mašnik. S tem pa, da sveta cerkev to zahteva pri peti sv. maši, nikakor ne nasprotuje petju v domačem jeziku, saj za tako petje je premnogo drugih prilik, kakor n. pr. pri navadni sveti maši, pri litanijah, šmarnicah in raznih drugih pobožnostih.

Omenjam še, da najlepše cerkveno petje je pač koralno petje. To je vzraslo na cerkvenih tleh in temu je sveta cerkev vsikdar dajala prednost pred vsakim drugim petjem. In res, kako krasno je koralno petje, ako se proizvaja pravilno! Kako veličastni so že priprosti koralni spevi, katere poje mašnik pri sveti maši! Saj je znan izrek slavnega glasbenika Mozarta, da bi rad daroval vso svojo glasbeno slavo, ako bi mogel zložiti le eno samo prefacijo. Krasni so pa tudi koralni spevi, katere pojó pevci na koru, n. pr. razni introiti, komunije i. dr. Zato pa mora biti ideal vsakega cerkvenega pevskega zbora, da se temeljito izobrazí v koralu in ga lepo proizvaja.

Poleg koralu pa dovoljuje sveta cerkev tudi drugo (figuralno) petje, a mora biti vsikdar cerkve dostojno. V tem oziru je bilo tudi pri nas Slovencih do novejšega časa jako žalostno. Dobrih cerkvenih skladb ni bilo in čestokrat se je zgodilo, da je vzel organist napev kake čisto posvetne pesmi, podstavil je besedilo cerkvene pesmi, in tako si je ustvarjal nove pesmi za cerkev. Kakšne so bile te pesmi, si lahko mislimo. Hvala Bogu, da je sedaj v tem oziru mnogo bolje, kajti dobrih cerkvenih skladb se nam ne manjka več, in to je zlasti zasluga onega že prej imenovanega društva, katero stoji pod pokroviteljstvom sv. Cecilije.

Sv. Cecilija pa je zavetnica ne le cerkvene glasbe, ampak glasbe sploh. Je-li pa tudi posvetna glasba, posvetno petje tako, da bi ga mogla biti vesela sv. Cecilija? Žal, da se o posvetnem petju ne more vselej to trditi. Slovenci sicer radi prepevajo, in to je popolnoma prav, kajti že sveti apostol Jakob pravi: „Je kdo med vami žalosten, naj moli; je dobre volje, naj poje hvalne pesmi.“ (Jak. 5. 13.) Ali pesmi morajo biti vselej dostojne. Toda žal, da tudi mi Slovenci imamo jako mnogo grdih, umazanih pesmi. V novejšem času je izšla obširna zbirka narodnih pesmi; tamkaj vidimo, kako nedostojne so mnoge pesmi, ki se nahajajo tudi med našim slovenskim ljudstvom.

Predragi! nikdar nikoli ne prepevajate takih pesmi, ki žalijo sramežljiva ušesa in še bolj Boga! Ne trpite pa, da bi tudi drugi vpričo vas prepevali take pesmi, ki so slovenskemu ljudstvu v sramoto, saj imamo mnogo lepih, poštenih pesmi! Ravno v zadnjem zborovanju Cecilijinega društva so prevzvišeni knezoškof še posebno priporočali, naj bi se poleg cerkvenega petja gojilo tudi lepo narodno petje. Ravnajte se torej po tem blagohotnem opominu svojega višjega pastirja in delajte na to, da se med nami zatro vse grde, nedostojne pesmi!

Toda čas mi ne dopušča, da bi še nadalje o tem govoril. Pojasnil sem vam ob kratkem, kako je prišla sv. Cecilija do tega, da je zavetnica glasbe, in kakšna mora biti glasba, da je res po duhu sv. Cecilije. Že iz tega malega, kar ste danes slišali, ste se lahko prepričali, da je le ona glasba prava in res v duhu svete Cecilije, katera se ujema z voljo sv. cerkve. In sv. cerkvi hočemo tudi mi vselej biti pokorni. Ako slišite torej, da se pri peti sv. maši

poje pravilno in v latinskem jeziku, mislite si: „Tako je edino prav, ker tako hoče sveta cerkev!“ O takem pevskem zboru pa si mislite: „To so res vrli pevci, ki si tako zelo prizadevajo, da natančno izpolnujejo cerkvena določila!“ Komur je Bog dal zmožnost, naj tudi sam deluje s petjem v večjo čast božjo! Glejte pa, da bo tudi vaše petje zunaj cerkve vselej dostojno in tako, da bi se ga lahko udeleževala tudi sv. Cecilija. Tako petje vam bo res v razvedrilo in v tolažbo v tej solzni dolini. Ako bodete v življenju na ta način s petjem poveličevali Boga, smete zaupno pričakovati, da bodete enkrat tudi vi pridruženi sv. Ceciliji in drugim svetnikom in angelom, kjer bodete na to ž njimi vekomaj prepevali Bogu hvalne pesmi. Amen.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 5 oktobra. Občeni zbor Cecilij. društva župnije Marijinega Oznanjenja v Ljubljani. — Dne 4. oktobra, na praznik sv. očaka Franciška, je frančiškanski zbor pri slovesni maši pel Wittovo mašo sv. Lucije s tako preciznostjo, kakor še nikoli, potem pa se je podal v zborovalno sobo, kjer se je zbralo precej gospodov — prijateljev cerkvene glasbe. Zbor je počastil tudi predsednik škofijskega Cecil. društva, vlč. gosp. profesor Gnjezda. Sklicatelj, vlč. p. Hugolin Sattner otvori točno ob 11. zborovanje, pozdravi zborovalce, razloži namen, zakaj in čemu se ustanovi župnijsko Cecil. društvo, pove, koliko je že članov, ki so vplačali članarino in prebere pravila. Pri točki „volitev“ ustane g. Volta in predlaga, naj se voli z vzklikom. Predlog obvelja in bili so voljeni soglasno:

Predsednik: č. g. P. Hugolin Sattner, žup. upravitelj,
podpredsednik: č. g. P. Angelik Hribar, organist,
tajnik: g. Ant. Volta,
blagajnik: g. Karol Pollak jun.,
arhivar: g. Josip Pavlin.

Navzoči g. predsednik škof. Cecilij. društva, prof. Gnjezda, takoj potrdi predsednika in tako je društvo stopilo v organično zvezo z dijecezanskim društvom. Mlademu društvu želimo iz srca, da rase, cvete in obrodi obilega sadū!

—a.

Iz Zatičine. — Po dolgi vrsti let (oč l. 1784) je daroval 20. avgusta na dan svetega Bernarda, redovnega patrona cistercijanov, prvi opat oživljene staroslavne opatije, mil. gospod opat Gerhard Maier, prvič pontifikalno sv. mašo. Ta dan je pel samosianski zbor in še nekateri drugi gospodje pod zelo spretnim vodstvom preč. g. priorja p. Gabrijela naslednje točke. Med tem ko se je oblačil mil. g. opat na tronu v pontifikalno obleko, se je pel Ave Maria iz Hallerjeve zbirke „Cantica in honorem Beatae Mariae Virginis ad II voc. cum organo“. Nato se je proizvajala štiroglasna maša de S. Cruce auctore Ign. Mitterer razun Credo, ki se je pel iz „Missa in honorem Sanctissimi Nominis B. Mariae Virginis“, od Jos. Gruber-ja. Ofertorij „Justus ut palma florebit“, je bil iz zbirke g. U. Kornmüller-ja. Introitus, graduale in communio je bilo koralno. — Pri slovesnih petih vesperah se je pel klasični Magnificat de Cima in pa štiroglasni zbor „Memorare s. Bernardi“ auctore I. B. Molitor op. XXX.

Občudovali smo krasen glas mil. g. opata in njegovo pobožno in povsem dovršeno pevanje sv. maše

Naletel sem na nekega uglednega organista tam iz ribniške doline, ki mi je rekel, da je prišel poslušat petje in se učiti zlasti koral. Želeli bi le bilo, da bi ga posnemalo več gg. pevovodij in organistov v spopolnenje svoje pevske izobrazbe. — Sedaj nam ni treba več hoditi v daljno Prago v Emavs ali v Sekavo, da bi čuli peti dovršeni koral benediktincev, ko ga lahko slišimo v domovini, kjer ga pojo mojstri v koralu čč. oo cistercijani v Zatičini.

Razne reči.

— Prihodnje leto 1904. bode poteklo 1300 let, odkar je umrl sv. Gregorij Veliki. V Rimu se že pripravljajo, da se bode ta trinajststoletnica po cerkvah in zunaj cerkvá kolikor mogoče slovesno obhajala. Dotični pripravljavni odbor je izročil sv. očetu Piju X. v ta namen zloženo spomenico, na katero je od Nj. Svetosti došel dne 27. avgusta t. l. naslednji lastnoročni odgovor: „Blagoslavljamó povspeševavce slovesnosti 13stoletnice na čast svetega papeža Gregorija Velikega z najtoplejšo željo, da bi se dosegel postavljeni smoter.“

— Dne 18. oktobra bila je v ljubljanskem samostanu čč. oo. frančiškanov prva od-borova seja Cecil. društva za župnijo „Marijinega Oznanjenja“. Vlč g. pred-sednik P. Hugolin Sattner naznani, da se prihodni teden društvenim članom razdelé „Sprejemnice“. G. tajnik se naprosi, da preskrbi zapisnik za občne zборе in odbore seje. G. blagajnik sprejme malo društveno premoženje v svojo skrb. Gg. odborniki so sklenili dalje nabirati članov za društvo. Sklenilo se je v principu, da se v postu priredi cerkvena produkcija v ta namen, da se cecilijanska ideja vedno bolj zanese med občinstvo. Podpornih članov je sedaj 200, izmed katerih so nekateri vplačali po 50 kron enkrat za vselej. Sode-lujočih udov je 30. Na praznik sv. Cecilije bo ob poldesetih slovesna sv. maša. Bog pomozí dalje!

— Letos pade praznik sv. Cecilije na nedeljo. Ta slučaj podaja cerkvenim zborom priliko, zavetnico cerkvene glasbe počastiti s pravilno slovesno sv. mašo in čč. gg. duhovnikom, s primernim govorom vernike vnemati za dostojno cerkveno glasbo v smislu cerkvenih pravil. Čuli smo, da se nekateri zbori za ta praznik že pripravljajo; zato prosimo gg. organiste Cecilijance, naj blagovolijo sporočiti „C. Gl.-u.“, kar bodo ukrenili v ta lepi namen.

Oglasnik.

Te Deum laudamus za mešan zbor z orglami ali orkestrom zložil in gospodu kanoniku Frančišku Povšetú, zlatomašniku poklonil Ignac Hladnik, op. 47. Cena partituri lastne avtografije 1 K, orkestralnih glasov v prepisu 4 K (pevskih glasov ni). Založil skladatelj. Skladba začenja v C-molu radi koralnega motiva, a preide koj v 6. taktu v C-dur. Vrsti se dvoglasje ženskih in moških glasov, in cel zbor se zopet snide pri „incessabili voce“, od tod efektno nastopajoč do „gloriae tuae“. Zdaj se menjajo falsobordoni moškega čveteroglasnega zborá z mešanim zborom s porabo koralne melodije. V stavku „Te ergo quaesumus“ bi bilo estetično bolj izraženo, ako bi bile ostale besede „pretioso sanguine“ v G-duru. V naslednjih stavkih se vrsti zopet moški zbor s ženskim; pri „Et laudamus nomen tuum“ gre pač alt previsoko na f, poleg tega se stavek konča z dominantnim septakordom, na kar moški zbor šele razveže disonanco (!). Skladba je precej dolga, pa postane zopet bolj zanimiva pri „Fiat misericordia“, od koder naraščajo polne harmonije stopnjema naprej, in z efektom celo skladbo dokončajo.

Pet Tantum ergo in pet mašnih pesmi istega skladatelja. Ponatis iz op. 17, 26 in 35. Cena 1 K.

Ecce sacerdos magnus za moški zbor zložil Alojz Mihelič, op. 3. Cena avtografovani partituri 40 h. Lahka v navadni harmoniji se gibljajoča skladba v cerkvenem duhu.

Današnjemu listu je pridana 10. številka priloge.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.